

DOCHTER
VAN DE
DIEPZEE

Afdelingen van de Harding-Pencroft-academie

DOLFIJNEN

communicatie, exploratie, geheimschrift, contraspionage

HAAIEN

bevelvoering, vechtkunst, wapensystemen, logistiek

CEPHALOPODEN

constructie, toegepaste mechanica, innovatie, verdedigings-systemen

ORKA'S

geneeskunst, psychologie, onderwijs, mariene biologie, gemeenschappelijk geheugen

De eerstejaars van Harding-Pencroft

DOLFIJNEN

Ana Dakkar, mentor

Lee-Ann Best

Virgil Esparza

Halimah Nasser

Jack Wu

HAAIEN

Gemini Twain, mentor

Dru Cardenas

Cooper Donne

Kiya Jensen

Eloise McManus

CEPHALOPODEN

Tia Romero, mentor

Robbie Barr

Nelinha da Silva

Meadow Newman

Kay Ramsay

ORKA'S

Franklin Couch, mentor

Ester Harding

Linzi Huang

Rhys Morrow

Brigid Salter

1

W weet je wat het is met dagen die je leven in puin leggen? Ze beginnen als alle andere dagen. Je realiseert je pas dat je wereld op het punt staat uiteen te spatten in ontelbare walmende brokjes horror als het te laat is.

De laatste vrijdag van mijn eerste jaar word ik zoals altijd om vijf uur 's ochtends wakker. Ik sta zo zacht mogelijk op om mijn kamergenoten niet te wekken, trek mijn bikini aan en ga op weg naar de zee.

Ik hou erg van de campus in de vroege ochtend. De witte gevels van de betonnen gebouwen kleuren roze en turkoois in het licht van de opkomende zon. Het grasveld van het binnenplein is leeg, op de meeuwen en de eekhoorns na die eeuwig strijd leveren om de kruimels die wij leerlingen hebben achterlaten. Het ruikt naar zeezout, eucalyptus en verse kaneelbroodjes die in de kantine in de oven staan. De koele Zuid-Californische bries zorgt voor kippenvel op mijn armen en benen. Op dit soort momenten kan ik nauwelijks geloven dat ik het geluk heb om op de Harding-Pencroft-academie te zitten.

Maar dan moet ik natuurlijk wel dit weekend de eindtoets overleven. Ik zou altijd nog kunnen zakken als een baksteen of verstrikt in een net van een onderwaterhindernisrace op de bodem kunnen verdrinken... Maar ach, dat is beter dan je jaar afsluiten met het beantwoorden van twintigduizend multiplechoicevragen van een of andere standaardtoets.

Ik loop het gravelpad af dat naar de oceaan leidt.

Honderd meter voorbij het gebouw van de zeeslagen storten de kliffen zich in de Stille Oceaan. In de diepte vormt het schuim witte ribbels op de staalblauwe zee. Het gerommel van de golven weerkaatst in de kromming van de baai als het gesnurk van een reus.

Mijn broer, Dev, staat aan de rand van de klif op me te wachten. 'Je bent laat, Ana Banana.'

Hij weet dat ik het vreselijk vind als hij me zo noemt.

'Ik duw je van de rand, hoor,' waarschuwt ik hem.

'Dat kun je proberen.' Als Dev grijnst, trekt hij een scheef gezicht, alsof hij de druk in zijn ene oor niet gelijk kan krijgen. Volgens de andere meisjes is het aandoenlijk. Ik weet het zo net nog niet. Zijn donkere haar piekt aan de voorkant omhoog, als een zee-egel. Hij beweert dat het zijn 'stijl' is. Ik denk dat het komt doordat hij met zijn kussen op zijn gezicht slaapt.

Zoals gewoonlijk draagt hij zijn standaard zwarte HP-wetsuit met op zijn borst het zilverkleurige haaienlogo van zijn afdeling. Dev vindt het gestoord dat ik de duik in een bikini maak. Door de bank genomen is hij wel stoer. Maar als het om kou gaat is hij een beetje een watje.

We doen onze voorbereidende stretches. Dit punt is een van de weinige plekken langs de Californische kust waar je kunt freediven zonder te pletter te vallen op de rotsen in de diepte. De kliffen zijn steil en verdwijnen recht de diepte van de baai in.

Het is rustig en vredig op dit vroege tijdstip. Ondanks Devs verantwoordelijkheden als afdelingsoudste heeft hij het nooit te druk voor ons ochtendritueel. Ik ben hem er dankbaar voor.

'Wat heb je vandaag voor Socrates meegebracht?' vraagt ik.

Dev gebaart naast zich. In het gras liggen twee glinsterende dode inktvissen. Als vierdejaars heeft Dev toegang tot de voedselvoorraad van het aquarium. Dat betekent dat hij stiekem lekkere hapjes voor onze vriend in de baai kan meenemen. De inktvissen zijn van staart tot tentakels ongeveer dertig centimeter lang – slijmerig, zilverachtig en bruin als geoxideerd aluminium. *Loligo*

opalescens. Een geslacht van de pijlinktvissen. Levensduur zes tot negen maanden.

Ik kan de datastream niet afzetten. Onze leraar mariene biologie, mevrouw Farez, heeft ons te goed getraind. Je leert de details te onthouden, want op haar toetsen komt alles, maar dan ook echt alles voorbij.

Socrates heeft een andere naam voor *loligo opalescens*. Hij noemt ze 'ontbijt'.

'Mooi.' Ik raap de inktvissen op, die nog koud zijn van de vriezer, en geef er een aan Dev. 'Klaar?'

'Hé, voordat we duiken...' Zijn gezicht wordt ernstig. 'Ik wil je iets geven...'

Ik weet niet of het waar is wat hij zegt of niet, maar ik trap altijd in zijn afleidingsmanoeuvres. Zodra hij mijn aandacht heeft, draait hij zich om en springt van de klif.

Ik vloek. 'O, jij gemene...'

Wie er het eerst in springt, heeft de meeste kans om als eerste Socrates te vinden.

Ik haal diep adem en spring hem achterna.

Klifduiken is de ultieme kick. Ik maak een vrije val van tien verdiepingen, met de wind en de adrenaline gierend in mijn oren, en schiet dan het ijskoude water in.

Ik geniet van de schok die door mijn systeem gaat: de plotselinge kou, het prikken van het zout op mijn snij- en schaafwonden. (Als je als HP-leerling geen snij- en schaafwonden hebt, heb je je gevechtsoefeningen niet goed gedaan.)

Ik duik dwars door een school schorpioenvissen heen – tientallen oranje met witte krachtpatsers met een hoop vinnen die eruitzien als punkrock-koi. Maar hun stoere uiterlijk is alleen maar voor de show, want ze stuiven met een collectief IЕ-IEK! uiteen. Tien meter onder me zie ik de schemerige wervelwind van Devs bellenspoor. Ik volg het omlaag.

Mijn record adem inhouden is vijf minuten. Als ik me inspan hou ik het natuurlijk minder lang vol, maar dit is mijn omgeving.

Boven water heeft Dev het voordeel van kracht en snelheid. Onder water heb ik meer uithoudingsvermogen en wendbaarheid. Dat hou ik mezelf tenminste voor.

Mijn broer drijft met gekruiste benen boven de zanderige zeebodem alsof hij er al uren aan het mediteren is. Hij houdt de inktvis achter zijn rug, want Socrates is gearriveerd en wrijft zijn neus over Devs borst alsof hij wil zeggen: *Kom op, ik weet wat je voor me hebt.*

Socrates is een geweldig dier. En dat zeg ik niet omdat mijn afdeling Dolfijnen is. Hij is een jonge tuimelaar, bijna drie meter lang, met een blauwgrijze huid en een opvallende donkere streep over zijn rugvin. Ik weet dat hij niet écht glimlacht. Zijn lange snuit is gewoon zo gebouwd. Toch vind ik het ongelooflijk schattig.

Dev haalt zijn inktvis achter zijn rug vandaan. Socrates vangt hem op en slikt hem met één hap door. Dev grijnst naar me en er ontsnapt een luchtbel aan zijn lippen. Zijn uitdrukking zegt: *Ha-ha, de dolfijn vindt mij het liefst.*

Ik geef Socrates mijn inktvis. Hij is maar wat blij met een tweede portie. Hij laat me zijn kop krabben, die zo zacht en strak aanvoelt als een waterballon, en dan zijn borstvinnen aaien. (Dolfijnen zijn dol op borstvinmassages.)

Dan doet hij iets wat ik niet verwacht. Hij bokt en duwt mijn hand omhoog met zijn snuit in een gebaar dat ik ben gaan begrijpen als *Weg hier!* of *Snel!* Hij draait zich om en zwemt ervandoor, waarbij de waterwerveling van zijn staart in mijn gezicht slaat.

Ik zie hem in het halfduister verdwijnen. Ik wacht tot hij terugcirkelt. Wat hij niet doet.

Ik begrijp het niet.

Meestal gaat hij er niet meteen na het eten vandoor. Hij blijft altijd graag hangen. Dolfijnen zijn van nature sociaal. De meeste dagen volgt hij ons naar de oppervlakte en springt over onze hoofden heen, of speelt verstoppertje, of bestookt ons met fluitjes en klikjes die als vragen klinken. Daarom noemen we hem Socrates.

Hij geeft nooit antwoorden – hij stelt alleen maar vragen.

Maar vandaag leek hij opgewonden... bijna ongerust.

Aan de rand van mijn gezichtsveld strekken de blauwe lichtjes van het beveiligingsnetwerk zich uit langs de monding van de baai – een oplichtend diamantvormig patroon waar ik de afgelopen twee jaar aan gewend ben geraakt. Maar dan gaan de lichtjes uit, en even later weer flikkerend aan. Dat heb ik ze nog nooit zien doen.

Ik werp een blik op Dev. Hij lijkt de verandering in het beveiligingsnetwerk niet te hebben opgemerkt. Hij wijst omhoog. *Wie het eerst boven is.*

Hij schopt zichzelf omhoog en laat mij in een wolk zand achter.

Ik wil langer onder blijven. Ik wil kijken of de lichtjes weer uitgaan, en of Socrates terugkomt. Maar mijn longen branden. Onwillig ga ik Dev achterna.

Nadat ik naast hem ben opgedoken en op adem ben gekomen vraag ik of hij het netwerk heeft zien uitgaan.

Hij kijkt me scheef aan. ‘Weet je zeker dat je geen black-out had?’

Ik spetter water in zijn gezicht. ‘Ik meen het. We moeten het iemand vertellen.’

Dev veegt het water uit zijn ogen. Hij kijkt nog steeds sceptisch.

Eerlijk gezegd heb ik nooit begrepen waarom we een supermoderne elektronische onderwaterbarrière bij de monding van de baai hebben. Ik weet dat die het zeeleven moet beschermen door al het andere buiten te houden, zoals stropers, recreatieduikers en grappenmakers van onze rivaliserende highschool, Land Instituut. Maar het lijkt nogal overdreven, zelfs voor een school die de beste oceanologen en marineofficieren van de wereld aflevert. Ik weet niet precies hoe het netwerk werkt. Maar ik weet wel dat het niet hoort te knippen.

Dev ziet blijkbaar dat ik me echt zorgen maak. ‘Oké,’ zegt hij. ‘Ik zal het rapporteren.’

‘En Socrates deed ook raar.’

‘Een dolfijn die raar doet. Oké, dat zal ik ook rapporteren.’

‘Ik kan het ook doen, maar zoals jij altijd zegt, ben ik maar een onbetekenende eerstejaars. Jij bent de grote, machtige, afdelings-oudste van de Haaien, dus...’

Nu spettert hij mij onder. ‘Als je klaar bent met paranoïde doen, heb ik écht iets voor je.’ Hij haalt een glinsterend kettinkje uit de zak van zijn duikriem. ‘Gefeliciteerd, Ana.’

Het is een kettinkje met een hanger: een enkele zwarte parel in een gouden zetting. Het duurt even voordat ik doorheb wat hij me heeft gegeven. Mijn borst verstrakt.

‘Van mam?’ Ik kan de woorden nauwelijks uitspreken.

De parel was de blikvanger van mams *mangalsutra*, haar huwelijksketting. Hij is ook het enige wat we nog van haar hebben.

Dev glimlacht, maar in zijn ogen ligt die bekende melancholische blik. ‘Ik heb de parel opnieuw laten zetten. Volgende week word je vijftien. Ze zou willen dat je hem droeg.’

Dit is het liefste wat hij ooit voor me heeft gedaan. Zo meteen ga ik nog huilen. ‘Maar... waarom wacht je niet tot volgende week?’

‘Jij gaat vandaag op stap voor je eerstejaarstoets. Ik wilde dat je de parel bij je had – gewoon, als mascotte, voor het geval je er niks van bakt.’

Mijn broer weet wel hoe je een mooi moment moet vergallen.

‘O, hou je kop,’ zeg ik.

Hij lacht. ‘Ik maak een geintje. Natuurlijk ga je het geweldig doen. Je doet het altijd geweldig, Ana. Wees gewoon voorzichtig, oké?’

Ik voel mezelf blozen. Ik weet me geen raad met al die warmte en affectie. ‘Eh... de ketting is prachtig. Dank je wel.’

‘Graag gedaan.’ Hij staart naar de horizon, een zweem van ongerustheid in zijn donkerbruine ogen. Misschien denkt hij aan het beveiligingsnetwerk, of maakt hij zich echt zorgen over mijn toetsweekend. Of misschien denkt hij aan wat er twee jaar geleden is gebeurd, toen onze ouders voor de laatste keer achter die horizon verdwenen.

‘Kom.’ Hij tovert weer een bemoedigende glimlach tevoorschijn, zoals hij al zo vaak voor mij heeft gedaan. ‘We komen nog te laat voor het ontbijt.’

Altijd honger, mijn broer, en altijd in beweging – de perfecte Haaien-oudste.

Hij zwemt naar de kust.

Ik kijk naar mijn moeders zwarte parel – haar talisman die haar een lang leven had moeten brengen en had moeten beschermen tegen het kwaad. Helaas voor haar en mijn vader had hij geen van beide gedaan. Ik tuur naar de horizon en vraag me af waar Socrates naartoe is en wat hij me probeerde te vertellen.

Dan zwem ik achter mijn broer aan, want plotseling wil ik niet meer alleen in het water zijn.